

intrucât din puținele documente scrise cari ne-au mai rămas nu se poate decât în general stabili.

Se știe că după campania de subjugare, nobilimea cu majoritatea populației decât, care n-au perit în luptele atât de sângeroase, date cu romanii, s-au retras, dincolo de cucerirea acestora viețuind ca daci liberi. Au preferat retrăgerea în munții interminabili ai Carpaților nordici, decât să apuce drumul înjosirilor al sclaviei spre Roma învingătoare, pentru a mări gloria cuceritorului.

Totuși, o parte mică a populației, rurale a rămas pe loc și a continuat să ducă o viață patriarhală, ocupându-se cu agricultura și creșterea vitelor ca și înainte, cultivând câmpant devenit "ager publicus".

Forma de organizare a indigenilor a fost una e trib ca-n vechiul lor stat, cea coloniștilor una individuală, bazată pe proprietatea particulară, reglementată de dreptul roman, care ne-a rămas moștenire peste secole.

Sub raportul vieții religioase puținii daci, cât timp au existat, ca populație distinctă, până nu s-au amestecat cu masa de latini, s-au închinat la zeii lor naționali, pe când coloniștii la cei aduși cu ei, din patria lor de origine. Urme de creștinism nu aflăm nici la populația veche și nici la cea romană.¹⁾ Totuși tradiția rămasă de la protopopol Petru Suța din Vărădia ne spune, că sus la Chilia a existat o Mănăstire, care datează din secolul al III sau al IV. e.n. unde o parte a coloniștilor romani, fiind creștini, s-au dus sub ascuns, de au îndeplinit cultul religios, în caverna din pădurea de sub răoa calmei.

Din caverna aceasta, după ce toți romanii s-au încreștinat, s-au născut mănăstirea despre care tot. P. Suța ne spune că "cu ocazia lărgirii locului pentru mieri, spargând

---

1) C. Daicovici: Revista "Studii" an. 1948 No.1. p.123.-